

KAPITOLA PÁTÁ

Theo

Co kdyby všechno, co děláte, bylo zbytečné?

Přesně tohle si Theo myslel, když Jaime psal textovku babičce a Tess volala rodičům, aby jim řekla, že jdou odpole dne ven. A myslel si to i ve chvíli, kdy s nimi výtah zmateně kroužil, než je konečně vyplivl v přízemí. A taky když došli na křižovatku 72. ulice a Broadwaye ke vchodu do podzemky. Zbytečné, zbytečné, zbytečné. Jako postavit celý londýnský Tower včetně London Bridge, jen abyste ho rozkopali na maděru.

Tess ale hopsala po špičkách jako vždycky, když byla nadšená, a Devítka poskakovala vedle ní. Možná že tenhle výlet nebyl tak zbytečný, když ji dokázal být jen na chvíli takhle roz dovádět. Theo doufal, že ji to moc nezničí, až z toho nic nebude. Protože přesně to se stane.

Děda Ben v Theově hlavě zavrčel: *Jediná věc, která je opravdu zbytečná, je remcat, že je něco zbytečné. Na čem skutečně záleží? Na cíli nebo na cestě?*

A tak se Theo pokusil zaměřit na cestu, což docela pomáhá, když se snažíte doběhnout vlak, aniž byste zakopli. Protáhli lístky turniketem a dorazili na nástupiště, právě když přijela jednička. Nablýskané stříbrné ocelové vozy pocházely ještě z časů Morningstarových – nikdy se nerozbily, a tudíž je nikdy nebylo třeba nahradit novými. Mohly jezdit jak pod zemí, tak nad ní. Některé linky vedly vysoko nad městem a vinuly se kolem budov jako popínávé rostliny.

Jejich dnešní cesta povede pod zemí, a tak se usadili na neposkvrněná červená plyšová sedadla. Ve vycíděných vlačích se nikdo neopovážil jíst ani pít, protože v opačném případě by ho bez diskuze na nejbližší stanici vyhodili ven. V rohu vozu seděl v proskleném boxu mrzutý a žlučovitý průvodčí v uniformě a kabonil se na cestující, jako by to byli vetřelci a narušitelé jeho čistého a dokonalého světa. Průvodčí uvízl pohledem na kočce, která na sobě měla postroj služebního zvířete a seděla nehybně jako sfinga. Žádné chování vybočující z normy, žádné vyzvracené koule spolykaných chlupů, žádný důvod je všechny vykázat. Devítka dokonce ani nechňapala po drobné kovové housence, která pochodovala vozem tam a zpátky a drhla špínu z té spousty bot, které tady každou hodinu prošly. Průvodčí sledoval, jak Devítka zvedla nejdřív jednu packu a pak druhou, aby jí housenka pod nimi mohla uklidit, a zamračil se. Theo si tím nebyl úplně jistý, ale průvodčí vypadal zklamaně.

Nebyl jediný, kdo si to myslel. Jaime vytáhl z jedné ze svých početných kapes blok a tužku a rychle si průvodčího načrtl – i s modrou čepicí, pusou jako louskáček na ořechy a bublinou s textem: „*Havěť do vlaku nepatří.*“

Skvělý obrázek, jestli máte rádi komiksy. „Kde je ta havěť?“ zeptal se Theo.

Jaime pokrčil rameny. „Havěť jsme my.“